

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce **T.H.**, bytem v P., Š., proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem v Praze 1, nábřeží Ludvíka Svobody 12/1222, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 2. 1. 2012, č.j.: 1043/2011-160-SPR/8, ve znění opravného usnesení ze dne 31. 1. 2012, č.j.: 1043/2011-160-SPR/10

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2012, č.j.: 1043/2011-160-SPR/8, ve znění opravného usnesení ze dne 31. 1. 2012, č.j.: 1043/2011-160-SPR/10 a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25.7.2011, č.j. S - MHMP -1029951/2010, **se ruší.**
- II. Magistrátu hlavního města Prahy **se ukládá**, aby ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci kopii rozhodnutí o přestupku v anonymizované podobě s uvedením, zda jde o rozhodnutí pravomocné, požadovanou v jeho žádosti ze dne 10.12.2010.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3000,-Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení pravomocného rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25.7.2011, č.j. S - MHMP -1029951/2010, jímž nebylo z části vyhověno žádosti žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.).

Žalobce v podané žalobě uvedl, že se dne 10.12.2010 obrátil na Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních přestupků, se žádostí o informaci podle § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., zda v souvislosti s popsáním protiprávním jednáním předsedy senátu Obvodního soudu pro Prahu 9 Mgr. J.E. již bylo u správního úřadu zahájeno řízení o přestupku, nebo kterému jinému orgánu byla věc případně postoupena k projednání, pokud se tak stalo a pokud je tato informace povinnému subjektu známa. Pokud bylo řízení o přestupku zahájeno, požádal žalobce o informaci, s jakým výsledkem byla věc projednána a jaké rozhodnutí bylo přijato, pokud bylo vydáno; dále požádal, aby byl v takovém případě informován o obsahu rozhodnutí, aby mu byla zaslána kopie s uvedením, zda jde o rozhodnutí pravomocné.

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22.12. 2010, sp.zn.: S - MHMP 1029951/2010, které bylo ve skutečnosti odevzdáno k přepravě až dne 23.12.2010, bylo rozhodnuto tak, že se z části žádosti žalobce o poskytnutí informace podle ustanovení § 13 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. nevyhovuje a informace se neposkytuje. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, na základě něhož bylo rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 1.2. 2011, rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy zrušeno a věc byla vrácena tomuto správnímu úřadu k dalšímu řízení.

Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních přestupků, vydal nové rozhodnutí dne 25.7.2011, č.j. S - MHMP -1029951/2010, které bylo ve skutečnosti odevzdáno k poštovní přepravě až dne 28.7. 2011, kterým rozhodl o tom, že žádosti o poskytnutí informace se částečně nevyhovuje a informace se neposkytne, pokud žadatel žádal být informován o obsahu vydaného rozhodnutí a o zaslání jeho kopie s uvedením, zda je pravomocné, neboť poskytnutí této informace by bylo v rozporu s ustanovením § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a ustanoveními § 38 a 49 odst. 2 až 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též správního řádu).

Rovněž proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání s návrhem na jeho zrušení.

Rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 2. 1. 2012, č.j.: 1043/2011-160-SPR/8, bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy potvrzeno, následně bylo žalobci doručeno opravné usnesení ze dne 31. 1. 2012, č.j.: 1043/2011-160-SPR/10, jímž se opravovala nesprávnost, spočívající ve vloženém textu z pracovní verze (konceptu) rozhodnutí, výtiskem rozhodnutí v konečné verzi, který tvoří nedílnou součást tohoto rozhodnutí s tím, že oprava nemá vliv na právní moc oznamovaného rozhodnutí o odvolání.

Žalobce v podané žalobě namítl, že pokud bylo rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 2. 1. 2012 odvolání proti rozhodnutí magistrátu zamítnuto a rozhodnutí potvrzeno, pak výroky a odůvodnění těchto rozhodnutí jsou ve vzájemném rozporu a činí tato rozhodnutí nesrozumitelnými a vnitřně nekonzistentními, neboť žalobce o obsahu požadovaného rozhodnutí a o tom, zda je v právní moci, fakticky informován byl. Odvolací správní úřad v odůvodnění na straně dvě rozhodnutí navíc uvádí, že považuje požadavek žalobce za zcela uspokojený.

Poskytl-li nakonec správní úřad informaci o obsahu rozhodnutí, pak není důvodným ani proporcionálním neposkytnutí jeho kopie, když případné části rozhodnutí, obsahující citlivé osobní údaje, mohl v jeho kopii učinit nečitelnými podle ustanovení § 12 zákona č. 106/1999 Sb. Neposkytnutí kopie rozhodnutí, ohledně kterého byla poskytnuta informace o

jeho obsahu, tak je zcela nedůvodným a neproporcionálním omezením práva žalobce na informace, které postrádá jakékoliv racionální odůvodnění. Rozhodnutí, které fakticky poskytuje požadovanou informaci, je zároveň rozhodnutím nicotným s ohledem na ustanovení § 15 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb.

Žalobce v podané žalobě dále za podpory bohaté citace judikátů Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu odkázal na závěry, že na řízení o přestupku je nutno aplikovat obdobné principy jako na řízení trestní, přičemž zdůraznil otázku veřejného zájmu na informacích o trestním řízení tam, kde se jedná o trestní řízení proti veřejným činitelům. Žalobce dospěl k závěru, že v projednávané věci je legitimní zájem na výkonu práva na informace umocněn tím, že v rámci skutkového děje, k němuž se žádost o informace váže došlo ze strany soudce Mgr. J.E. ke korupčnímu jednání, kdy se pokusil z titulu své soudcovské funkce působit na výkon úřední pravomoci Policie ČR a to úspěšně, neboť mu nebyl zadržen řidičský průkaz a nebylo mu zabráněno v další jízdě. Žalobce odkázal na nestandardnost jednání úředních osob magistrátu, a poukázal na obdobné případy protiprávního postupu úředních osob Magistrátu hlavního města Prahy ve věci dopravní nehody účastníka T.H. a F.F.

Žalobce v podané žalobě namítl, že na jeho odvolací námitky vůči procesně svévolnému postupu reagoval žalovaný odvolací správní úřad v odůvodnění na straně 2 rozhodnutí ze dne 2. 1. 2012 bezobsažnou frází, kterou nepřipustně bagatelizoval a relativizoval zákonnost způsobu vedení celého řízení a celé množství vytýkaných vad, ke kterým v jeho průběhu došlo, ačkoli procesní čistota řízení úzce souvisí se základním právem na spravedlivé řízení, na soudní a jinou ochranu, která je každému zaručena článkem 6 odst.1 Úmluvy a článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný nezjistil, že prvostupňové rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy je ve výroku pod bodem I nicotné, protože rozhodnutí se vydává pouze v případě, uvedeném v ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb., zatímco kladné rozhodnutí o poskytnutí informace se nevydává a kompetenci k vydání takového rozhodnutí nemá žádný správní úřad. Postup a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy i Ministerstva dopravy v této věci nejsou ničím jiným, než projevem arogance veřejné moci vůči občanovi.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že žalovaný správní úřad po přezkoumání postoupené žaloby a spisové dokumentace zjistil, že rozhodnutí vydané správním úřadem prvního stupně je náležitě odůvodněno a ve vydaném rozhodnutí žalovaného jsou náležitě popsány veškeré skutečnosti, kterými žalovaný odůvodnil své vydané rozhodnutí, kterým podané odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního úřadu prvního stupně potvrdil.

K samotné podstatě věci žalovaný podotkl, že věc Mgr. J.E. byla uzavřena pravomocným rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, kdy jmenovanému byla za spáchaný přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč a byl mu současně uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců. Rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 23. 8. 2011.

Žalovaný poukázal rovněž na to, že v konečném důsledku bylo žalobci Magistrátem hlavního města Prahy, odborem dopravních přestupků, poskytnuta informace v duchu zákona o svobodném přístupu k informacím a jeho žádosti bylo vyhověno, kdy správní úřad poskytl požadované informace. Za takovou informaci je nutno považovat to, že Magistrátem byl ve

správním řízení projednán přestupek proti Mgr. J.E. a požadavek žalobce, který směřoval k poskytnutí kopie rozhodnutí, správní úřad prvního stupně odmítl s poukazem na neveřejnost správního řízení a na ochranu citlivých osobních údajů.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce podal k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu repliku, v níž setrval na názoru, že celé správní řízení je zatíženo celou řadou procesních vad včetně nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí. Žalovaný sám popřel svoje předchozí pravomocné rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace tím, že v obsahu svého vyjádření k žalobě výslovně uvedl informaci o výsledku přestupkového řízení proti Mgr. J.E., o které předtím rozhodl, že jí žalobci neposkytne. Žalobce poukázal na to, že podle stanoviska veřejného ochránce práv k podnětu č. 373/2003/VOP/KČ, podle něhož má každý nárok na informace z pravomocného správního rozhodnutí v rozsahu zákona o svobodném přístupu k informacím, i když nebyl účastníkem skončeného správního řízení.

Žalobce poukázal na to, že z postupu žalovaného správního úřadu, který teprve ve vyjádření k žalobě sdělil část informací, jejichž poskytnutí žalobci před tím pravomocným rozhodnutím odepřel, je zřejmá arogance moci vůči občanovi. Ta je zřejmá i z toho, v jaké míře žalovaný správní úřad v průběhu řízení nedodržel správní řád a zákon č. 106/1999 Sb. a nastalá situace odpovídá podmínkám, za nich rozhodl Nejvyšší správní soud o tom, že za vady řízení lze považovat i situaci, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval. Za těchto okolností není třeba zkoumat, zda porušení každého jednotlivé procesního práva účastníka ve správním řízení samo o sobě mělo následek předvídaný v citovaném ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen SŘS).

Průběh správního řízení předcházející podané žalobě vyplývá z podrobného popisu rozhodných skutkových okolností uvedených žalobcem v podané žalobě a není v rozporu ani s vyličením rozhodných skutečností, jak je uvedl žalovaný správní úřad ve svém vyjádření.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, rozhodl soud podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě bez nařízení jednání.

Soudu je známo, že totožnou žádost o informace podal u správního orgánu prvního stupně Mgr. M.Š., správní řízení probíhalo obdobně a byla podána i prakticky totožná žaloba. V této skutkově i právně téměř totožné věci rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 20.6.2013, č.j. 11A 41/2012-58, jímž byla žaloba zamítnuta. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20.2.2014, č.j. 7As 64/2013-49 zrušil tento rozsudek Městského soudu v Praze i žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva dopravy a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku k námitkám žalobce uplatněným v kasační stížnosti, které jsou shodné s námitkami žalobními, uvedl:

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že městský soud měl zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení, neboť ve správním řízení opakovaně došlo k porušení ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu a § 16 odst. 2, 3 zákona č. 106/1999 Sb. Pokud jde o skutečnost, že při vydání rozhodnutí magistrátu a i napadeného rozhodnutí ministerstva, nebyl dodržen postup podle ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, tj. že data uvedená na obálkách či rozhodnutích se neshodovala s daty předání stejnopisů jejich písemného vyhotovení k doručení, případně že na nich nebyl vyznačen údaj „Vypraveno dne“, jednalo se o vadu, která nemohla mít žádný vliv na zákonnost těchto rozhodnutí. Rovněž skutečnost, že magistrát nedodržel lhůtu stanovenou v ust. § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. pro předložení odvolání a spisového materiálu nadřízenému orgánu, a že ministerstvo vydalo rozhodnutí o odvolání až po uplynutí lhůty stanovené v odst. 3 citovaného ustanovení, nemůže mít vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Jak zcela správně v této souvislosti uvedl městský soud, jedná se o lhůty pořádkové a nikoliv propadné. Podle Nejvyššího správního soudu nelze v daném případě aplikovat právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 92, na který poukázal stěžovatel v kasační stížnosti, neboť vytýkané vady nelze s ohledem na jejich charakter posoudit tak, že by došlo k porušení celého souboru procesních práv stěžovatele jako účastníka správního řízení, z něhož by bylo možno bez dalšího dovozovat absenci řádného procesu. Právní závěr městského soudu, že tyto vady správního řízení nemohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, je tedy správný a stížní námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

Stěžovatel dále namítal, že výrok rozhodnutí ministerstva je odůvodněn takovým způsobem, který ho činí nesrozumitelným a vnitřně nekonzistentním, neboť ačkoliv jde o rozhodnutí, jehož výrok je zamítavý, z jeho odůvodnění vyplývá opak. Nejvyšší správní soud namítaný rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí ministerstva neshledal. Ve výroku je uvedeno, že odvolání stěžovatele se zamítá a napadené rozhodnutí magistrátu se potvrzuje. V odůvodnění rozhodnutí pak ministerstvo magistrátem poskytnuté informace doplnilo o sdělení, jaká sankce byla přestupci uložena a kdy rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci. Tyto informace byly sice stěžovateli odvolacím orgánem sděleny nad rámec rozhodnutí magistrátu, a to proto, že v rozhodné době bylo již řízení o přestupku pravomocně skončeno a jednalo se tak pouze o doplnění poskytnuté informace tak, aby byla komplexní. Ministerstvo však současně potvrdilo rozhodnutí magistrátu v tom směru, že setrvalo na odepření informace o podrobnějším obsahu rozhodnutí o přestupku a poskytnutí jeho kopie stěžovateli. Uvedená námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

Důvodná není ani stížní námitka nesprávného posouzení nicotnosti rozhodnutí magistrátu ve výroku I., kterým bylo rozhodnuto o částečném poskytnutí informace. Se stěžovatelem lze souhlasit, že povinná osoba má informace fakticky poskytnout, jak vyplývá z ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., a to nikoli formou rozhodnutí. Pokud však byla stěžovateli požadovaná informace poskytnuta tak, že byla obsažena ve výroku rozhodnutí, jímž bylo současně v souladu s ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. rozhodnuto o odmítnutí části žádosti, nelze z toho dovodit nicotnost rozhodnutí ve smyslu v ust. § 77 správního řádu, a to ani částečnou.

Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí ministerstva pro nedostatek důvodů, neboť nereagovalo na skutečnosti a navržené důkazy, které se týkaly podezření z korupčního jednání úředníků magistrátu. Ministerstvo v napadeném rozhodnutí uvedlo, že podle jeho názoru „nelze vzniklou situaci řešit jinak, než abstrakcí od všech nepodstatných a nedůležitých argumentů a frází, odkazů na judikáty a z nich vytrhávaných právních vět, a nadále přísně posuzovat jednotlivá podání žadatele podle jejich redukováného, nicméně

věcného obsahu. “ Z hlediska ústavních principů je sice třeba důsledně trvat na povinnosti dostatečně odůvodnit rozhodnutí, ale tato povinnost nemůže být chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní orgán v rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů. Byť se tento nálezy týká náležitostí soudního rozhodnutí, lze tyto závěry bezpochyby vztáhnout i na rozhodnutí odvolacího správního orgánu. V daném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že absence výslovného posouzení argumentace poukazující na podezření z korupčního jednání úředníků magistrátu v jiných nesouvisejících případech, která s ostatními odvolacími námitkami věcně nesouvisela, nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí ministerstva. Tato námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

Důvodnou však Nejvyšší správní soud shledal námitku stěžovatele, že neposkytnutí kopie rozhodnutí o přestupku je zcela nedůvodným a neproporcionálním omezením práva na informace, které postrádá jakékoliv racionální odůvodnění. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 - 75, publikovaný pod č. 2202/2011 Sb. NSS, a ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009 - 106) je nutno respektovat ust. § 12 zákona č. 106/1999 Sb., z něhož vyplývá, že případný důvod pro odeprání poskytnutí pouze některých údajů uvedených např. na požadované listině nemůže být důvodem k odeprání poskytnutí kopie celé této listiny, ale pouze důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Pokud tedy taková listina obsahuje např. osobní údaje ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, je povinností správního orgánu, nejsou-li jiné zákonné důvody k jejímu odeprání, kopii takové listiny žadateli poskytnout, ovšem v anonymizované podobě, tedy v podobě, kde budou na listině uvedené osobní údaje znečitelněny. Žádal-li tedy stěžovatel o poskytnutí kopie rozhodnutí o přestupku, pak správní orgány měly postupovat výše uvedeným způsobem a kopii tohoto rozhodnutí v anonymizované podobě mu poskytnout. Důvody, které uvedlo jak ministerstvo, tak i městský soud, jimiž bylo odůvodněno odeprání poskytnutí kopie rozhodnutí o přestupku, tj. rozpor s ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a ust. § 38 a 49 odst. 2 až 4 správního řádu, nemohou proto s ohledem na výše uvedené obstát.

Závěry Nejvyššího správní soudu shora citované dopadají plně i na žalobní námitky uplatněné žalobcem v této věci, a soud proto na ně odkazuje. Protože žalobní námitka, že neposkytnutí kopii rozhodnutí o přestupku je důvodná, soud postupem podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních a Magistrátu hl.m. Prahy jako povinnému subjektu uložil, aby žalobci poskytl požadovanou kopii rozhodnutí o přestupku v anonymizované podobě, a stanovil mu k tomu lhůtu.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta první s.r.s. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000,-Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. srpna 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková